

ЧОРНОБИЛЬ НЕ МАЄ МИНУЛОГО ЧАСУ

*Жилось легковажно,
Жилось безбережно,
Та вибух дістав нас -
Пожежа!*

Чудовими красвидами, щедро врожайними садами, прекрасними лісами славилась чорнобильська земля. Та тільки - до жахливої позначки, до радіаційної межі, проораної квітневої ночі 1986-го. Звідтоді ця земля стала називатись зоною - скаліченою, непридатною для життя місцевістю. І якщо від атомної катастрофи здригнулись серця всіх землян, то слово "зона" не перестає боліти у цих серцях вже п'ятнадцять років і ще надовго лишиться в пам'яті людства.

Аварія на Чорнобильській АЕС стала новою віхою відліку в історії атомної енергетики, показала, наскільки небезпечна позбавлена контролю сила атома і як неймовірно важко вгамувати її.

ВІЧНА ЇМ СЛАВА І ПАМ'ЯТЬ!

Найперший удар стихії прийняла на себе воєнізована пожежна частина атомної станції. Пожежники добре розуміли, на що йшли, опинившись у самому пеклі смертельної радіації. Та за їхніми плечима були їхні ж діти, рідні, іи-мляки, весь отчий край. Ціною неймовірних зусиль, а часом і ціною життя, пупинили чорнобильські пожежники вогневу стихію, що вирувала над аварійним енергоблоком.

Вічна їм слава і пам'ять!

Уже з перших годин, днів численні наші співвітчизники не вагаючись стали до боротьби з грізним і невидимим ворогом: щоденно несли небезпечні вахти біля розпеченого реактора, очищали від радіації поля, сади й житло, щиро приймали у себе переселенців... Так починався літопис всенародного подвигу.

...Евакуація

Цей термін воєнного часу, що жив тільки у пам'яті людей, які пізнали лихоліття часів Вітчизняної війни, увірвався в наше сьогоднішнє. Його викликав чорнобильський ураган, вирвавши людей з обжитих ними місць, відірвавши від коренів, що єднали з рідною землею. Чим можна зміряти їх горе? Чорнобильське лихо... Радіація... Радіонукліди... Скільки тривоги внесли ці слова в наше життя! З'явилися нові тривоги, і головна з них – майбутнє нашої планети. Біда причаїлася скрізь: і в ґрунті, й у воді, у повітрі, в їжі. Я бачив, якими народжуються птахи, тварини у цій страшній «зоні»... Побачив один раз, а не аможу забути, мабуть, ніколи...

Віддзвеніли чорнобильські дзвони

Уже давно віддзвеніли чорнобильські дзвони, а ми все ще пам'ятаємо тих, хто пішов у вогонь, – вони увійшли у стогін і душу, болем зчорнену до дна:

Рахунок буде 904.

Усіх поіменно у незабуття.

буде суд, який поверне віру,

Та не поверне молоді життя.

Хто квітень наш отак підступно зрадив,

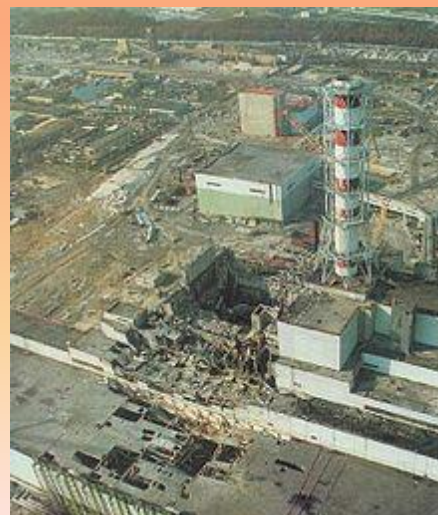
Що стільки горя, аж рида весна?

І хто тепер такій біді зарадить?!

Щоб жив Дніпро і щоб жила Десна.

Це лише один приклад змарнованого життя. А скільки їх було? Небаченого масштабу трагедія звалилася на плечі нашого народу. Хто ж винен у ній? Конкретно ніби ніхто нічого спеціально не робив. Це не провокація, це халатність. Прояви безвідповідальності і легковажності накопичувалися й накопичувалися – і в один прекрасний квітневий день – раптом вибух... Усе цвіло – смерть прийшла невидимо. Ніхто не вірив, бо подібного ще не було. Люди проявили героїзм, ліквідували залишки аварії, але такого масштабу наслідків ніхто не чекав. Перші герої загинули всі, а скільки ще хворих, скільки народилося дітей-калік. Спасибі, держава допомогла, весь світ допомагав тим, хто зазнав радіаційного впливу. І зараз «чорнобильці» мають різні пільги, їздять до санаторіїв, лікуються. Але де гарантія, що не повториться ця трагедія? Люди, будьте пильні й обережні, безвідповідальність породжує трагедію.

Чорнобильський вітер по душах мете,
Чорнобильський пил на роки опадає,
Годинник життя безупинно іде.

... Лиш пам'ять, лиш пам'ять усе пам'ятає

Біда підходить, а не чути кроків.
Самої суті вивітрена суть.
Гіркі слова замучених пророків –
Невже й тепер вони нас не спасуть?
О, що в ту мить відкрилося поету?
Душа кричала і пручалась: ні!
Сьогодні – нас, а завтра – всю планету
Розбудять злії люди у вогні.
Зачинять знов усі залізні брами
І пустять димом пам'ять віттарів.
Крізь грізний грім всесвітніх
барабанів
Уже не чути зойку матерів.

